

Sygn. akt II CKN 501/97

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 2 grudnia 1997 r.

Sąd Najwyższy Izba Cywilna

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN - T. Domińczyk

Sędziowie: SN - L. Walentynowicz (spraw.)

SA - B. Kamiński

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 1997 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. M.

przeciwko I. P.

o eksmisję

na skutek kasacji powoda

od wyroku Sądu Wojewódzkiego w K.

z dnia 28 lutego 1997 r., sygn. akt II Ca [...]

p o s t a n a w i a:

odrzuć kasację.

UZASADNIENIE

Po rozpoznaniu apelacji pozwanej I. P. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 29 października 1996 r., Sąd Wojewódzki w K. wyrokiem z dnia 28 lutego 1997 r. (sygn. akt II Ca [...]) zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo eksmisyjne M. M..

W kasacji powód wniósł o uchylenie tego wyroku i uwzględnienie powództwa.

Jako wartość przedmiotu zaskarżenia została podana w kasacji kwota 500 zł. Następnie pełnomocnik powoda wyjaśnił, że wartość zaskarżenia została „błędnie w kasacji wydrukowana”, a powinna wynosić 5500 zł. Z kolei na żądanie Sądu Wojewódzkiego wskazał, że wartość przedmiotu sporu powinna być w pozwie określona kwotą 5000 zł, a nie 50 zł (po denominacji), jak omyłkowo tam napisano.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, że sprawa z powództwa o eksmisję jest sprawą o świadczenie w rozumieniu art. 393 pkt 1 kpc, przy czym wartość przedmiotu zaskarżenia, decydująca o dopuszczalności kasacji, nie może być wyższa od wartości przedmiotu sporu (por. orzeczenie Sądu Najwyższego I CKN 21/96 z dnia 18 grudnia 1996 r. - OSNC 1997, z. 4, poz. 42 oraz wiele innych orzeczeń). Konsekwencją uznania spraw eksmisyjnych za sprawy o świadczenie jest ich niekasacyjność w sytuacji, gdy wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 5000 zł, a w sprawach gospodarczych - niż 10.000 zł (art. 393 pkt 1 kpc).

Gdy nie dochodzi do zmian przedmiotowych powództwa w sprawach procesowych, wartość przedmiotu sporu powinna być stabilna (por. art. 25 § 2 kpc i art. 26 kpc), bo decyduje ona m.i. o właściwości rzeczowej sądu oraz o rozmiarze wpisu. Gdy idzie natomiast o wartość zaskarżenia kasacyjnego, to

decyduje ona - w sprawach o świadczenie - o dopuszczalności tego środka odwoławczego.

Sąd Najwyższy bada dopuszczalność kasacji w każdym stadium właściwego dla niego postępowania, w czym przejawia się także uprawnienie do kontroli wskazanej przez skarżącego wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 393⁸ § 1 kpc w związku z art. 393³ kpc i art. 393⁵ kpc).

Wartość przedmiotu sporu, jak też wartość przedmiotu zaskarżenia, ustala się według kryteriów ustawowych, które wyłączają dowolność obliczoną na pozyskanie doraźnych celów, takich jak obniżenie wpisu lub otwarcie drogi do zaskarżenia orzeczenia. W tym kontekście wypada odnieść się do kryteriów ustawowych, które w rozpoznawanej sprawie decydowały o określeniu wartości przedmiotu sporu. Sąd Wojewódzki ustalił, że pozew eksmisyjny wpłynął, gdy była zawiązana między stronami umowa najmu na czas nie oznaczony, a z zestawienia wpłat czynszowych wynika (k. 72), że miesięczna stawka czynszu w 1994 r. wynosiła 360.700 st. zł (36,07 PLN). Wartością przedmiotu sporu w tej sprawie - według art. 23 kpc - była zatem kwota 108,21 zł i nie może być też wyższa, z przyczyn poprzednio wymienionych, wartość zaskarżenia kasacyjnego.

Kasacja powoda jest więc niedopuszczalna (art. 393 pkt 1 kpc) i podlega odrzuceniu (art. 393⁸ § 1 kpc w związku z art. 393⁵ kpc).

aw

jg